

CAP DE L'ESTAT

10483 *LLEI ORGÀNICA 6/2007, de 24 de maig, per la qual es modifica la Llei orgànica 2/1979, de 3 d'octubre, del Tribunal Constitucional. («BOE» 125, de 25-5-2007.)*

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei orgànica. Sapigueu: que les Corts Generals han aprovat la Llei orgànica següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

I

Les democràcies modernes es basen en constitucions dotades de valor normatiu garantit en forma cada vegada més estesa per òrgans encarregats del control de constitucionalitat, que exerceixen la jurisdicció constitucional. La Constitució espanyola de 1978 s'inscriu en aquesta tradició i recupera el precedent del Tribunal de Garanties establert per la Constitució espanyola de 1931.

El sistema constitucional espanyol es fonamenta sobre una pràctica política de més de cinc lustres d'experiència. Les seves institucions s'han revelat com a eficaços instruments de regulació de la convivència, i entre aquestes el Tribunal Constitucional ha acomplert una tasca especialment rellevant, com a centre d'equilibri del sistema de poders separats, territorialment i funcionalment, que articula la Constitució. Les funcions atribuïdes al Tribunal Constitucional per la Constitució es despleguen a la Llei orgànica reguladora de la institució d'acord amb el manament del seu article 165: la protecció de la supremacia constitucional, i la consegüent depuració de l'ordenament de les normes contràries als manaments constitucionals, es complementen amb la protecció de drets fonamentals, així com la resolució de conflictes territorials. La pretensió del constituent de dotar de la màxima eficàcia l'òrgan de control de constitucionalitat és comprensiva de totes i cadascuna d'aquestes facetes. La reforma present pretén reordenar la dedicació que el Tribunal Constitucional atorga a cadascuna de les seves funcions per complir adequadament la seva missió constitucional.

La jurisdicció constitucional arrenca de les previsions constitucionals del títol IX i la configuració legal encomanada al legislador orgànic constitueix un element rellevant que va tenir la primera expressió en la Llei orgànica 2/1979, de 3 d'octubre, del Tribunal Constitucional. Aquesta norma ha constituït l'instrument indispensable per a la realització de les tasques a càrrec del Tribunal Constitucional i els procediments que s'hi preveuen han arrelat en la vida i la consciència jurídica espanyoles. L'àmplia experiència en la seva aplicació es reflecteix en el gran nombre de casos plantejats i resolts –en constant increment fins a assolir l'any 2004 el nombre de 7.951 assumptes ingressats i 7.823 resolucions dictades– i també ha donat lloc a diverses reformes legislatives (Llei orgànica 8/1984, de 26 de desembre; Llei orgànica 4/1985, de 7 de juny; Llei orgànica 6/1988, de 9 de juny; Llei orgànica 7/1999, de 21 d'abril; Llei orgànica 1/2000, de 7 de gener). Tanmateix, aquestes modificacions no havien emprès fins al moment una reforma que afrontés de manera conjunta les dificultats de funcionament del Tribunal Constitucional, que és l'objectiu d'aquesta Llei orgànica.

II

L'experiència acumulada després de més de 25 anys d'activitat del Tribunal Constitucional des de la seva creació ha posat de manifest l'existència d'una sèrie de situacions i circumstàncies en la realitat pràctica que amb el transcurs del temps han arribat a convertir-se en problemes per al millor resultat de la tasca del Tribunal. Entre aquestes destaca, d'una banda, el creixement del nombre de recursos d'empara fins al punt d'ocupar gairebé tot el temps i els mitjans materials i personals del Tribunal. D'altra banda, la realitat dels fets també ha permès constatar la lentitud dels procediments que es desenvolupen davant d'aquest Alt Tribunal, qüestions respecte de totes les quals és el moment de donar una resposta legislativa. En aquest sentit, aquesta Llei orgànica intenta donar solució a tot aquest conjunt de problemes i per a això procedeix a adequar la normativa per donar resposta als problemes i les exigències que es deriven de la realitat pràctica del funcionament i l'organització del Tribunal Constitucional.

Així, respecte al més gran desenvolupament de la funció de garantia dels drets fonamentals en relació amb les altres funcions del Tribunal Constitucional, la Llei estableix una nova regulació de l'admissió del recurs d'empara, alhora que atorga als tribunals ordinaris més possibilitats per revisar les violacions de drets fonamentals a través d'una nova regulació de la nul·litat dels actes processals *ex* article 241.1 de la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del poder judicial. Es tracta de mesures encaminades a aconseguir que la tutela i defensa dels drets fonamentals per part del Tribunal Constitucional sigui realment subsidiària d'una protecció adequada prestada pels òrgans de la jurisdicció ordinària.

III

La Llei intensifica el paper de les parts litigants del procés judicial en el qual es planteja una qüestió d'inconstitucionalitat, ja que no només se'ls permet fer alegacions sobre la pertinència de plantejar la qüestió d'inconstitucionalitat, sinó que també es permeten alegacions sobre el fons de la qüestió. Alhora, s'introdueix la possibilitat de personació dels litigants del procés judicial davant el Tribunal Constitucional en els 15 dies següents a la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat» de l'admissió a tràmit de les qüestions d'inconstitucionalitat, per permetre la contradicció en aquest procediment de constitucionalitat, seguint en això les directrius que conté la Sentència de 23 de juny de 1993 del Tribunal Europeu de Drets Humans.

L'elevat nombre de demandes d'empara ha provocat un ampli desenvolupament de la funció de garantia dels drets fonamentals en detriment d'altres competències del Tribunal Constitucional. El nombre de sol·licituds d'empara i el procediment legalment previst per tramitar-les són les causes que expliquen la sobrecàrrega que pateix en l'actualitat el Tribunal a l'hora de resoldre aquests procediments de garantia dels drets fonamentals. Per aquesta raó, les reformes que s'aborden s'adrecen a dotar l'empara d'una nova configuració que resulti més eficaç i eficient per complir els objectius constitucionalment previstos per a aquesta institució. I així, entre les modificacions que s'introdueixen en relació amb l'empara es poden destacar el canvi en la configuració del tràmit d'admissió del recurs, l'habilitació a les seccions per a la seva resolució i la reforma del tràmit de qüestió interna de constitucionalitat que preveu l'article 55.2 de la Llei orgànica 2/1979, de 3 d'octubre.

La primera d'aquestes novetats és la que afecta la configuració del tràmit d'admissió del recurs d'empara. I és que davant el sistema anterior de causes d'inadmissió taxades, la reforma introdueix un sistema en què el recur-

rent ha d'al·legar i acreditar que el contingut del recurs justifica una decisió sobre el fons per part del Tribunal per raó de la seva especial transcendència constitucional, atesa la seva importància per a la interpretació, aplicació o eficàcia general de la Constitució. Per tant, s'inverteix el judici d'admissibilitat, ja que es passa de comprovar la inexistència de causes d'inadmissió a la verificació de l'existència d'una rellevància constitucional en el recurs d'empara formulat. Aquesta modificació sens dubte agilitarà el procediment en transformar l'examen d'admissió actual en la comprovació en les al·legacions del recurrent de l'existència de rellevància constitucional en el recurs. Quant a l'atribució de potestat resolutorià a les seccions en relació amb les demandes d'empara, incrementa substancialment la capacitat de treball del Tribunal.

Una altra novetat significativa és la introducció d'una nova regulació de la qüestió interna de constitucionalitat per als casos en què l'estimació de l'empara porti causa de l'aplicació d'una llei lesiva de drets o llibertats públiques. En aquests supòsits la nova regulació ordena elevar la qüestió al Ple amb suspensió del termini per dictar sentència d'empara, de manera que la qüestió d'inconstitucionalitat la resoldrà el Ple en una sentència ulterior de conformitat amb el que preveuen els articles 35 i següents de la Llei orgànica 2/1979, de 3 d'octubre.

La protecció i garantia dels drets fonamentals no és una tasca única del Tribunal Constitucional, sinó que els tribunals ordinaris hi exerceixen un paper essencial i crucial. Per això, i amb la intenció d'augmentar les facultats de la jurisdicció ordinària per a la tutela dels drets fonamentals es modifica l'incident de nul·litat d'actuacions de l'article 241.1 de la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol. D'aquesta manera s'introdueix una configuració de l'incident de nul·litat d'actuacions molt més àmplia, perquè se'n permet la sol·licitud sobre la base de qualsevol vulneració d'algun dels drets fonamentals esmentats a l'article 53.2 de la Constitució en lloc de l'al·legació d'indefensió o incongruència prevista fins al moment. Aquesta ampliació de l'incident de nul·litat d'actuacions previ a l'empara busca atorgar als tribunals ordinaris el paper de primers garants dels drets fonamentals en el nostre ordenament jurídic.

Les modificacions del règim intern i de l'organització del Tribunal són conseqüència de l'experiència d'anys de funcionament durant els quals s'han detectat carències temperades amb solucions provisionals, en general, mitjançant reformes reglamentàries. Algunes de les fórmules prèviament establertes pel Reglament d'organització i funcionament del Tribunal han de gaudir de la cobertura legal que els atorga aquesta reforma de la Llei orgànica. Des de la perspectiva d'una flexibilització en favor de l'eficàcia, s'ha regulat la figura, ja existent en virtut de l'article 2.f) del Reglament, del lletrat d'adscripció temporal, així com l'obertura del cos de lletrats a especialistes de totes les branques del dret, eliminant el requisit d'especialització en dret públic que enuncitava l'antic article 97.3 i permetent la seva configuració d'acord amb les disposicions reglamentàries, de manera que sigui el mateix Tribunal Constitucional el que fixi la caracterització més adequada.

Article únic. *Modificació de la Llei orgànica 2/1979, de 3 d'octubre, del Tribunal Constitucional.*

La Llei orgànica 2/1979, de 3 d'octubre, del Tribunal Constitucional, es modifica en els termes següents:

U. L'article 4 queda redactat de la manera següent:

«Article 4.

1. En cap cas no es pot promoure qüestió de jurisdicció o competència al Tribunal Constitucional. El Tribunal Constitucional ha de delimitar l'àmbit de

la seva jurisdicció i adoptar totes les mesures necessàries per preservar-la, incloent-hi la declaració de nul·litat dels actes o de les resolucions que la menyscabin; així mateix pot apreciar d'ofici o a instància de part la seva competència o incompetència.

2. Les resolucions del Tribunal Constitucional no poden ser enjudiciades per cap òrgan jurisdiccional de l'Estat.

3. Quan el Tribunal Constitucional anul·li un acte o resolució que contravingui el que disposen els dos apartats anteriors ho ha de fer motivadament i amb l'audiència prèvia al Ministeri Fiscal i a l'òrgan autor de l'acte o resolució.»

Dos. L'apartat 1 de l'article 6 queda redactat de la manera següent:

«1. El Tribunal Constitucional actua en ple, en sala o en secció.»

Tres. L'article 8 té la redacció següent:

«Article 8.

1. Per al despatx ordinari i la decisió o proposta, segons que correspongui, sobre l'admissibilitat o inadmissibilitat de processos constitucionals, el ple i les sales constitueixen seccions compostes pel respectiu president o qui el substitueixi i dos magistrats.

2. S'ha de donar compte al ple de les propostes d'admissió o inadmissió d'assumptes de la seva competència. En el cas d'admissió, el ple pot deferir a la sala que correspongui el coneixement de l'assumpte de què es tracti, en els termes que preveu aquesta Llei.

3. També pot correspondre a les seccions el coneixement i la resolució dels assumptes d'empara que la sala corresponent els defereixi en els termes que preveu aquesta Llei.»

Quatre. L'article 10 té la redacció següent:

«Article 10.

1. El Tribunal en ple coneix dels assumptes següents:

a) De la constitucionalitat o inconstitucionalitat dels tractats internacionals.

b) Dels recursos d'inconstitucionalitat contra les lleis i altres disposicions amb valor de llei, excepte els de mera aplicació de doctrina, el coneixement dels quals es pot atribuir a les sales en el tràmit d'admissió. En atribuir a la sala el coneixement del recurs, el ple ha d'assenyalar la doctrina constitucional aplicable.

c) De les qüestions de constitucionalitat que reservi per a si mateix; les altres s'han de deferir a les sales segons un torn objectiu.

d) Dels conflictes constitucionals de competència entre l'Estat i les comunitats autònomes o dels d'aquestes entre si.

e) De les impugnacions que preveu l'apartat 2 de l'article 161 de la Constitució.

f) Dels conflictes en defensa de l'autonomia local.

g) Dels conflictes entre els òrgans constitucionals de l'Estat.

h) De les anul·lacions en defensa de la jurisdicció del Tribunal que preveu l'article 4.3.

i) De la verificació del compliment dels requisits exigits per al nomenament de magistrat del Tribunal Constitucional.

j) Del nomenament dels magistrats que han d'integrar cadascuna de les sales.

k) De la recusació dels magistrats del Tribunal Constitucional.

l) Del cessament dels magistrats del Tribunal Constitucional en els casos que preveu l'article 23.

m) De l'aprovació i modificació dels reglaments del Tribunal.

n) De qualsevol altre assumpte que sigui competència del Tribunal però sol·liciti per a si mateix el Ple, a proposta del president o de tres magistrats, així com dels altres assumptes que li puguin ser atribuïts expressament per una llei orgànica.

2. En els casos previstos en els paràgrafs d), e) i f) de l'apartat anterior, en el tràmit d'admissió la decisió de fons es pot atribuir a la sala que correspongui segons un torn objectiu, cosa que s'ha de comunicar a les parts.

3. El Tribunal en ple, en exercici de la seva autonomia com a òrgan constitucional, elabora el seu pressupost, que s'integra com una secció independent dins dels pressupostos generals de l'Estat.»

Cinc. L'article 15 queda redactat de la manera següent:

«Article 15.

El president del Tribunal Constitucional exerceix la representació del Tribunal, convoca i presideix el Tribunal en ple i convoca les sales; adopta les mesures necessàries per al funcionament del Tribunal, de les sales i de les seccions; comunica a les cambres, al Govern o al Consell General del Poder Judicial, en cada cas, les vacants; nomena els lletrats, convoca els concursos per cobrir les places de funcionaris i els llocs de personal laboral, i exerceix les potestats administratives sobre el personal del Tribunal.»

Sis. S'introdueix un segon paràgraf a l'apartat 1 de l'article 16 del tenor següent:

«Els magistrats proposats pel Senat són elegits entre els candidats presentats per les assemblees legislatives de les comunitats autònomes en els termes que determini el Reglament de la cambra.»

Set. L'article 16.2, 3 i 4 queda redactat de la manera següent:

«2. Els candidats proposats pel Congrés i pel Senat han de comparèixer prèviament davant les comissions corresponents en els termes que disposin els reglaments respectius.

3. La designació per al càrrec de magistrat del Tribunal Constitucional es fa per nou anys, i el Tribunal es renova per terceres parts cada tres. A partir d'aquest moment es produeix l'elecció del president i el vicepresident d'acord amb el que preveu l'article 9. Si el mandat de tres anys per al qual van ser designats com a president i vicepresident no coincideix amb la renovació del Tribunal Constitucional, queda prorrogat el mandat perquè finalitzi en el moment en què es produeixi la renovació i prenguin possessió els nous magistrats.

4. Cap magistrat no pot ser proposat al Rei per a un altre període immediat, llevat que hagi ocupat el càrrec per un termini no superior a tres anys.»

Vuit. L'article 20 té la redacció següent:

«Article 20.

Els membres de la carrera judicial i fiscal i, en general, els funcionaris públics nomenats magistrats i lletrats del Tribunal passen a la situació de serveis especials en la seva carrera d'òrgan.»

Nou. Es modifica l'apartat 2 i s'afegeix un apartat 3 a l'article 35 amb la redacció següent:

«2. L'òrgan judicial només pot plantejar la qüestió una vegada conclòs el procediment i dins el termini per dictar sentència, o la resolució jurisdiccional que sigui procedent, i ha de concretar la llei o norma amb força de llei la constitucionalitat de la qual es qüestiona, el precepte constitucional que se suposa infringit i especificar o justificar en quina mesura la decisió del procés depèn de la validesa de la norma en qüestió. Abans d'adoptar mitjançant interlocutòria la seva decisió definitiva, l'òrgan judicial ha d'escoltar les parts i el ministeri fiscal perquè en el termini comú i improrrogable de 10 dies puguin al·legar el que vulguin sobre la pertinència de plantejar la qüestió d'inconstitucionalitat, o sobre el fons d'aquesta; seguidament i sense cap altre tràmit, el jutge ha de resoldre en el termini de tres dies. Aquesta interlocutòria no és susceptible de recurs de cap classe. No obstant això, la qüestió d'inconstitucionalitat pot ser intentada de nou en les successives instàncies o graus en tant no s'arribi a sentència ferma.

3. El plantejament de la qüestió de constitucionalitat origina la suspensió provisional de les actuacions en el procés judicial fins que el Tribunal Constitucional no es pronuncii sobre la seva admissió. Una vegada produïda aquesta, el procés judicial segueix suspès fins que el Tribunal Constitucional no resolgui definitivament sobre la qüestió.»

Deu. S'introdueix un nou apartat 2 a l'article 37 (i l'actual 2 de la Llei passa a apartat 3) amb la redacció següent:

«2. Publicada en el "Butlletí Oficial de l'Estat" l'admissió a tràmit de la qüestió d'inconstitucionalitat, els qui siguin part en el procediment judicial es poden personar davant el Tribunal Constitucional dins els 15 dies següents a la publicació, per formular-hi al·legacions, en el termini de 15 dies més.»

Onze. L'apartat 2 de l'article 40 queda redactat de la manera següent:

«2. En tot cas, la jurisprudència dels tribunals de justícia recaiguda sobre lleis, disposicions o actes enjudiciats pel Tribunal Constitucional s'ha d'entendre corregida per la doctrina derivada de les sentències i interlocutòries que resolguin els processos constitucionals.»

Dotze. L'apartat 2 de l'article 41 queda redactat de la manera següent:

«2. El recurs d'empara constitucional protegeix, en els termes que estableix aquesta llei, enfront de les violacions dels drets i de les llibertats a què es refereix l'apartat anterior, originades per disposicions, actes jurídics, omissions o simple via de fet dels poders públics de l'Estat, les comunitats autònomes i altres ens públics de caràcter territorial, corporatiu o institucional, així com dels seus funcionaris o agents.»

Tretze. L'apartat 1 de l'article 43 queda redactat de la manera següent:

«Article 43.

1. Les violacions dels drets i llibertats abans esmentats originades per disposicions, actes jurídics, omissions o simple via de fet del Govern o de les seves autoritats o funcionaris, o dels òrgans executius col·legiats de les comunitats autònomes o de les seves autoritats o funcionaris o agents, poden

donar lloc al recurs d'empara una vegada que s'hagi exhaurit la via judicial procedent.»

Catorze. L'article 44 queda redactat de la manera següent:

«Article 44.

1. Les violacions dels drets i llibertats susceptibles d'empara constitucional que tinguin l'origen immediat i directe en un acte o omissió d'un òrgan judicial poden donar lloc a aquest recurs sempre que es compleixin els requisits següents:

a) Que s'hagin exhaurit tots els mitjans d'impugnació previstos per les normes processals per al cas concret dins de la via judicial.

b) Que la violació del dret o llibertat sigui imputable de manera immediata i directa a una acció o omissió de l'òrgan judicial amb independència dels fets que van donar lloc al procés en què aquelles es van produir, sobre els quals, en cap cas, no entrarà a conèixer el Tribunal Constitucional.

c) Que s'hagi denunciat formalment en el procés, si hi va haver oportunitat, la vulneració del dret constitucional tan aviat com, una vegada coneguda, va ser possible.

2. El termini per interposar el recurs d'empara és de 30 dies, a partir de la notificació de la resolució recaiguda en el procés judicial.»

Quinze. L'article 48 queda redactat de la manera següent:

«Article 48.

El coneixement dels recursos d'empara constitucional correspon a les sales del Tribunal Constitucional i, si s'escau, a les seccions.»

Setze. Els apartats 1 i 4 de l'article 49 queden redactats de la manera següent:

«1. El recurs d'empara constitucional s'inicia mitjançant demanda en què s'han d'exposar amb claredat i concisió els fets que la fonamentin, s'han de citar els preceptes constitucionals que es considerin infringits i s'ha de fixar amb precisió l'empara que se sol·licita per preservar o restablir el dret o llibertat que es consideri vulnerat. En tot cas, la demanda ha de justificar l'especial transcendència constitucional del recurs.

4. Si s'incompleix qualsevol dels requisits establerts en els apartats que antecedeixen, les secretaries de justícia ho han de posar de manifest a l'interessat en el termini de 10 dies, amb l'advertència que, si no se soluciona el defecte, s'acordarà la inadmissió del recurs.»

Disset. L'article 50 queda redactat de la manera següent:

«Article 50.

1. El recurs d'empara ha de ser objecte d'una decisió d'admissió a tràmit. La secció, per unanimitat dels seus membres, ha d'acordar mitjançant provisió l'admissió, en tot o en part, del recurs només quan es donin tots els requisits següents:

a) Que la demanda compleixi el que disposen els articles 41 a 46 i 49.

b) Que el contingut del recurs justifiqui una decisió sobre el fons per part del Tribunal Constitucional per raó de la seva especial transcendència constitucional, que s'ha d'apreciar atenent la seva importància per a la interpretació de la Constitució, per a la seva aplicació o per a la seva eficàcia gene-

ral, i per a la determinació del contingut i l'abast dels drets fonamentals.

2. Quan l'admissió a tràmit, fins i tot havent obtingut la majoria, no assoleixi la unanimitat, la secció ha de traslladar la decisió a la sala respectiva perquè la resolgui.

3. Les provisions d'inadmissió, adoptades per les seccions o les sales, han d'especificar el requisit incomplet i s'han de notificar al demandant i al ministeri fiscal. Contra aquestes provisions només pot recórrer en súplica el ministeri fiscal en el termini de tres dies. Aquest recurs es resol mitjançant interlocutòria, que no és susceptible de cap impugnació.

4. Quan en la demanda d'empara es donin un o diversos defectes de naturalesa esmenable, s'ha de procedir en la forma que preveu l'article 49.4; si no s'esmenen dins el termini que fixa el precepte esmentat, la secció n'ha d'acordar la inadmissió mitjançant provisió, contra la qual no escau cap recurs.»

Divuit. Els apartats 2 i 3 de l'article 52 queden redactats de la manera següent:

«2. Presentades les al·legacions o transcorregut el termini atorgat per efectuar-les, la sala pot deferir la resolució del recurs, quan per resoldre'l es pugui aplicar doctrina consolidada del Tribunal Constitucional, a una de les seves seccions, o assenyalat dia per a la vista, si s'escau, o deliberació i votació.

3. La sala, o si s'escau la secció, ha de pronunciar la sentència que sigui procedent en el termini de 10 dies a partir del dia assenyalat per a la vista o deliberació.»

Dinou. L'article 53 queda redactat de la manera següent:

«Article 53.

La sala o, si s'escau, la secció, en conèixer del fons de l'assumpte, ha de pronunciar en la seva sentència alguna d'aquestes decisions:

- a) Atorgament d'empara.
- b) Denegació d'empara.»

Vint. L'article 54 queda redactat de la manera següent:

«Article 54.

Quan la sala o, si s'escau, la secció conegui del recurs d'empara respecte de decisions de jutges i tribunals, ha de limitar la seva funció a concretar si s'han violat drets o llibertats del demandant i a preservar o restablir aquests drets o llibertats, i s'ha d'abstenir de qualsevol altra consideració sobre l'actuació dels òrgans jurisdiccionals.»

Vint-i-u. L'apartat 2 de l'article 55 queda redactat de la manera següent:

«2. En el supòsit que el recurs d'empara hagi de ser estimat perquè, segons el parer de la sala o, si s'escau, la secció, la llei aplicada lesiona drets fonamentals o llibertats públiques, s'ha d'elevat la qüestió al ple amb suspensió del termini per dictar sentència, de conformitat amb el que preveuen els articles 35 i següents.»

Vint-i-dos. L'article 56 queda redactat de la manera següent:

«Article 56.

1. La interposició del recurs d'empara no suspèn els efectes de l'acte o sentència impugnats.

2. No obstant això, quan l'execució de l'acte o sentència impugnats produeixi un perjudici al recurrent que pugui fer perdre a l'empara la seva finalitat, la sala, o la secció en el supòsit de l'article 52.2, d'ofici o a instància del recurrent, pot disposar la suspensió total o parcial dels seus efectes, sempre que la suspensió no ocasioni una pertorbació greu a un interès constitucionalment protegit, ni als drets fonamentals o llibertats d'una altra persona.

3. Així mateix, la sala o secció pot adoptar qualssevol mesures cautelars i resolucions provisionals previstes en l'ordenament que, per la seva naturalesa, es puguin aplicar en el procés d'empara i tendeixin a evitar que el recurs perdi la seva finalitat.

4. La suspensió o una altra mesura cautelar es pot demanar en qualsevol moment, abans que s'hagi pronunciat sentència o decidir-se l'empara d'una altra manera. L'incident de suspensió s'ha de substanciar amb audiència de les parts i del Ministeri Fiscal, per un termini comú que no passi de tres dies i amb l'informe de les autoritats responsables de l'execució, si la sala o secció ho considera necessari. La sala o secció pot condicionar la denegació de la suspensió en cas que es pugui causar una pertorbació greu dels drets d'un tercer, a la constitució de caució suficient per respondre dels danys o perjudicis que es puguin originar.

5. La sala o secció pot condicionar la suspensió de l'execució i l'adopció de les mesures cautelars a la satisfacció per l'interessat de l'oportuna fiança suficient per respondre dels danys i perjudicis que es puguin originar. Se'n pot delegar la fixació i determinació en l'òrgan jurisdiccional d'instància.

6. En supòsits d'urgència excepcional, l'adopció de la suspensió i de les mesures cautelars i provisionals es pot efectuar en la resolució de l'admissió a tràmit. Aquesta adopció pot ser impugnada en el termini de cinc dies des de la notificació pel Ministeri Fiscal i altres parts personades. La sala o secció ha de resoldre l'incident mitjançant interlocutòria no susceptible de cap recurs.»

Vint-i-tres. L'apartat 2 de l'article 73 queda redactat de la manera següent:

«2. Si l'òrgan al qual s'adreça la notificació afirma que actua en l'exercici constitucional i legal de les seves atribucions o, dins el termini d'un mes a partir de la recepció de la notificació no rectifica en el sentit que li hagi estat sol·licitat, l'òrgan que estimi indudament assumides les seves atribucions ha de plantejar el conflicte davant el Tribunal Constitucional dins el mes següent. A aquest efecte, ha de presentar un escrit en el qual s'especifiquin els preceptes que considera vulnerats i formular les al·legacions que consideri oportunes. A aquest escrit hi ha d'adjuntar una certificació dels antecedents que reputi necessaris i de la comunicació cursada en compliment del que preveu l'apartat anterior d'aquest article.»

Vint-i-quatre. Els apartats 2 i 3 de l'article 85 queden redactats de la manera següent:

«2. Els escrits d'iniciació del procés s'han de presentar a la seu del Tribunal Constitucional dins el termini legalment establert. Els recursos d'empara també es poden presentar fins a les 15 hores del dia hàbil següent al del venciment del termini d'interposició, al Registre del Tribunal Constitucional o a l'oficina o servei de registre central dels tribunals civils de qualsevol localitat, de conformitat amb el que

estableix l'article 135.1 de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil.

El Tribunal ha de determinar per reglament les condicions d'ús, als efectes anteriors, de qualssevol mitjans tècnics, electrònics, informàtics o telemàtics.

3. El ple o les sales poden acordar la celebració de vista oral.»

Vint-i-cinc. Els apartats 2 i 3 de l'article 86 queden redactats de la manera següent:

«2. Les sentències i les declaracions a què es refereix el títol VI s'han de publicar en el «Butlletí Oficial de l'Estat» dins els 30 dies següents a la data de la decisió. El Tribunal també pot ordenar la publicació de les seves interlocutòries de la mateixa forma quan ho consideri convenient.

3. Sense perjudici del que disposa l'apartat anterior, el Tribunal pot disposar que les sentències i altres resolucions dictades siguin objecte de publicació a través d'altres mitjans, i ha d'adoptar, si s'escau, les mesures que consideri pertinents per a la protecció dels drets que reconeix l'article 18.4 de la Constitució.»

Vint-i-sis. L'apartat 1 de l'article 88 queda redactat de la manera següent:

«1. El Tribunal Constitucional pot sol·licitar als poders públics i als òrgans de qualsevol Administració pública la tramesa de l'expedient i dels informes i documents relatius a la disposició o acte origen del procés constitucional. Si el recurs ja ha estat admès, el Tribunal ha d'habilitar un termini perquè l'expedient, la informació o els documents puguin ser coneguts per les parts perquè aquestes al·leguin el que convingui al seu dret.»

Vint-i-set. L'apartat 2 de l'article 90 queda redactat de la manera següent:

«2. El president i els magistrats del Tribunal poden reflectir en un vot particular la seva opinió discrepant, sempre que hagi estat defensada en la deliberació, tant pel que fa a la decisió com a la fonamentació. Els vots particulars s'han d'incorporar a la resolució i quan es tracti de sentències, interlocutòries o declaracions s'han de publicar amb aquestes en el «Butlletí Oficial de l'Estat.»

Vint-i-vuit. S'afegeix un paràgraf segon a l'article 92, amb la redacció següent:

«També pot declarar la nul·litat de qualssevol resolucions que contravinguin a les dictades en l'exercici de la seva jurisdicció, en ocasió de l'execució d'aquestes, prèvia audiència del ministeri fiscal i de l'òrgan que les va dictar.»

Vint-i-nou. Els apartats 3 i 4 de l'article 95 queden redactats de la manera següent:

«3. El Tribunal pot imposar a qui formuli recursos d'inconstitucionalitat o d'empara amb temeritat o abús de dret una sanció pecuniària de 600 a 3.000 euros.

4. Pot imposar multes coercitives de 600 a 3.000 euros a qualsevol persona, investida o no de poder públic, que incompleixi els requeriments del Tribunal dins els terminis assenyalats i reiterar aquestes multes fins al compliment total dels requeriments, sense perjudici de qualsevol altra responsabilitat que sigui procedent.»

Trenta. Els apartats 1 i 3 de l'article 96 queden redactats de la manera següent:

«1. Són funcionaris al servei del Tribunal Constitucional:

- a) El secretari general.
- b) Els lletrats.
- c) Els secretaris de justícia.
- d) Els altres funcionaris que siguin adscrits al Tribunal Constitucional.»

«3. Els càrrecs i les funcions especificats en aquest article són incompatibles amb qualsevol altra funció, destinació o càrrec, així com amb l'exercici professional i amb la intervenció en activitats industrials, mercantils o professionals, fins i tot les consultives i les d'assessorament. No obstant això, poden exercir les funcions docents o de recerca que, segons el parer del Tribunal, no siguin incompatibles amb el millor servei d'aquest.»

Trenta-u. L'article 97 queda redactat de la manera següent:

«Article 97.

1. El Tribunal Constitucional està assistit per lletrats que poden ser seleccionats mitjançant concurs oposició entre funcionaris públics que hagin accedit a un cos o escala del grup A en la seva condició de llicenciats en dret, d'acord amb el Reglament del Tribunal, o ser lliurement designats en règim d'adscripció temporal, pel mateix Tribunal, en les condicions que estableixi el Reglament, entre advocats, professors d'universitat, magistrats, fiscals o funcionaris públics que hagin accedit a un cos o escala del grup A en la seva condició de llicenciats en dret. Els nomenats queden en la seva carrera d'origen en situació de serveis especials per tot el temps que prestin els seus serveis al Tribunal Constitucional.

2. Durant els tres anys immediatament posteriors al cessament en les seves funcions, els lletrats tenen la incompatibilitat a què es refereix l'article 81.3.»

Trenta-dos. L'article 98 queda redactat de la manera següent:

«Article 98.

El Tribunal Constitucional té un secretari general elegit pel ple i nomenat pel president entre els lletrats, i n'exerceix la direcció sense perjudici de les facultats que corresponen al president, al Tribunal i a les sales.»

Trenta-tres. L'article 99 queda redactat de la manera següent:

«Article 99.

1. També correspon al secretari general, sota l'autoritat i les instruccions del president:

- a) La direcció i coordinació dels serveis del Tribunal i la direcció del seu personal.
- b) La recopilació, classificació i publicació de la doctrina constitucional del Tribunal.
- c) La preparació, execució i liquidació de pressupost, assistit pel personal tècnic.
- d) Les altres funcions que li atribueixi el reglament del Tribunal.

2. Les normes pròpies del Tribunal poden preveure supòsits de delegació de competències administratives del president en el secretari general. De la mateixa manera es pot preveure la delegació de competències pròpies del secretari general.

3. Contra les resolucions del secretari general es pot interposar recurs d'alçada davant el presi-

dent, la decisió del qual exhaureix la via administrativa. Aquesta decisió és susceptible d'ulterior recurs contenciós administratiu.»

Trenta-quatre. L'article 100 queda redactat de la manera següent:

«Article 100.

El Tribunal ha de tenir el nombre de secretaris de justícia que determini la seva plantilla. Els secretaris de justícia han de procedir del cos de secretaris judicials i les vacants s'han de cobrir per concurs de mèrits entre els qui puguin ocupar plaça al Tribunal Suprem.»

Trenta-cinc. L'article 102 queda redactat de la manera següent:

«Article 102.

El Tribunal Constitucional adscriu al seu servei el personal de l'Administració de justícia i altres funcionaris en les condicions que fixa el seu reglament. Així mateix, pot contractar personal en règim laboral per a l'exercici de llocs que no impliquin una participació directa ni indirecta en l'exercici de les atribucions del Tribunal Constitucional, i les funcions dels quals siguin pròpies d'oficis, auxiliars de caràcter instrumental o de suport administratiu. La contractació d'aquest personal laboral s'ha de fer mitjançant processos de selecció ajustats als principis d'igualtat, mèrit i capacitat.»

Trenta-sis. La disposició addicional primera queda redactada de la manera següent:

«Disposició addicional primera.

1. El nombre de lletrats seleccionats mitjançant concurs oposició a què es refereix l'article 97.1 no pot excedir els 16.

2. La plantilla del personal del Tribunal Constitucional només es pot modificar a través de la Llei de pressupostos generals de l'Estat.»

Disposició transitòria primera.

La possibilitat que el ple defereixi a les sales o aquestes a les seccions el coneixement i la resolució d'assumpptes que en principi correspon a aquelles, prevista a la nova redacció dels articles 8.2, 10.1.b), 10.2 i 52.2 de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional, es pot aplicar als processos constitucionals iniciats abans de la vigència d'aquesta Llei orgànica.

Disposició transitòria segona.

1. El termini de trenta dies establert en la nova redacció de l'article 44.2 de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional s'aplica si en la data d'entrada en vigor de la present Llei orgànica no ha expirat el termini establert en la redacció anterior d'aquest precepte, cas en què la part disposa dels dies que restin des de la data inicial del còmput.

2. La possibilitat de presentació vàlida de recursos d'empara l'endemà del venciment del termini d'interposició a què es refereix l'article 85.2 de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional només s'aplica si el venciment té lloc després de l'entrada en vigor de la present Llei orgànica.

Disposició transitòria tercera.

L'admissió i inadmissió dels recursos d'empara la demanda dels quals s'hagi interposat abans de la vigència d'aquesta Llei orgànica es regeix per la normativa

anterior. No obstant això, la provisió d'inadmissió s'ha de limitar a expressar el supòsit en què es troba el recurs.

Disposició transitòria quarta.

Les previsions de l'article 55.2 de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional s'apliquen amb independència de la data d'iniciació del procés d'empara.

Disposició final primera. *Modificació de la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del poder judicial.*

El paràgraf primer de l'apartat 1 de l'article 241 de la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del poder judicial, queda redactat en els termes següents:

«1. No s'admeten amb caràcter general incidents de nul·litat d'actuacions. Tanmateix, excepcionalment, els qui siguin part legítima o ho haurien d'haver estat poden demanar per escrit que es declari la nul·litat d'actuacions fundada en qualsevol vulneració d'un dret fonamental dels esmentats a l'article 53.2 de la Constitució, sempre que no s'hagi pogut denunciar abans de recaure resolució que posi fi al procés i sempre que aquesta resolució no sigui susceptible de recurs ordinari ni extraordinari.»

Disposició final segona. *Entrada en vigor.*

Aquesta Llei orgànica entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei orgànica i que la facin complir.

Madrid, 24 de maig de 2007.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,

JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

MINISTERI D'ECONOMIA I HISENDA

10484 *ORDRE EHA/1433/2007, de 17 de maig, per la qual s'aproven els models de declaració de l'impost sobre societats i de l'impost sobre la renda de no residents corresponent a establiments permanents i a entitats en règim d'atribució de rendes constituïdes a l'estranger amb presència al territori espanyol, per als períodes impositius iniciats entre l'1 de gener i el 31 de desembre de 2006, es dicten instruccions relatives al procediment de declaració i ingrés i s'estableixen les condicions generals i el procediment per a la seva presentació telemàtica. («BOE» 125, de 25-5-2007.)*

La Llei 30/2005, de 29 de desembre, de pressupostos generals de l'Estat per a l'any 2006, ha aprovat dos nous programes d'excepcional interès públic als efectes del que disposa l'article 27 de la Llei 49/2002, de 23 de desembre, de règim fiscal de les entitats sense finalitats lucratives i

dels incentius fiscals al mecenatge, que són aplicables als esdeveniments de la celebració del «Any Lebaniego 2006» i de la celebració d'«Expo Saragossa 2008». Aquests dos nous programes han tingut el seu reflex en els models de declaració de l'impost que s'aproven en aquesta Ordre.

Així mateix, la Resolució de 8 de febrer de 2006 de l'Institut de Comptabilitat i Auditoria de Comptes, per la qual s'aproven normes per al registre, valoració i informació dels drets d'emissió de gasos d'efecte d'hivernacle, descriu els comptes que amb caràcter voluntari, en els termes que preveu l'article 2 del Reial decret 1643/1990, pel qual s'aprova el pla general de comptabilitat, es poden fer servir per tal de facilitar el registre de les operacions que recull la Resolució esmentada. Amb la finalitat que hi hagi correspondència de contingut de les pàgines de la declaració del impost sobre societats destinades als comptes anuals amb el pla general de comptabilitat, es modifica la pàgina del model 200 destinada a l'actiu del balanç amb la finalitat de recollir el nou compte referit als drets d'emissió de gasos d'efecte d'hivernacle.

La Llei 4/2006, de 29 de març, d'adaptació del règim de les entitats navilieres en funció del tonatge a les noves directrius comunitàries sobre ajudes d'Estat al transport marítim i de modificació del règim econòmic i fiscal de les Canàries, i la Llei 25/2006, de 17 de juliol, per la qual es modifica el règim fiscal de les reorganitzacions empresarials i del sistema portuari i s'aproven mesures tributàries per al finançament sanitari i per al sector del transport per carretera, introdueixen, entre d'altres, diverses modificacions al text refós de la Llei de l'impost sobre societats aprovat pel Reial decret legislatiu 4/2004, de 5 de març (d'ara endavant Llei de l'impost sobre societats), que, si bé no fan necessària una adaptació dels models tributaris, sí que són aplicables als períodes impositius que es declaren fent servir els models que s'aproven en aquesta Ordre. En concret, es modifica el règim de les entitats navilieres en funció del tonatge que regula el capítol XVII del títol VII de la Llei de l'impost sobre societats per adaptar-lo a les noves directrius comunitàries sobre ajudes d'Estat al transport marítim; es modifica el règim de la reserva per a inversions a les Canàries; s'amplia a les filials de qualsevol nivell l'aplicació de la deducció per doble imposició internacional que regula l'article 32 de la Llei de l'impost sobre societats; s'incrementa del 10 al 12 per cent la deducció per inversió mediambiental en el supòsit d'adquisició de vehicles industrials o comercials de transport per carretera, i es modifica el règim de les fusions, escissions, aportacions d'actius i bescanvi de valors que regula el capítol VIII del títol VII de la Llei de l'impost sobre societats, d'una banda, modificant-ne el títol per incloure-hi l'operació de trasllat del domicili social d'una societat anònima europea o una societat cooperativa europea d'un Estat membre a un altre de la Unió Europea i, d'una altra, adaptant aquest règim a les modificacions introduïdes per la Directiva 2005/19/CE del Consell, de 17 de febrer, que modifica determinats aspectes de la Directiva 90/434/CEE, de juliol, relativa al règim fiscal comú aplicable a les fusions, escissions, aportacions d'actius i bescanvis d'accions realitzats entre societats de diferents estats membres.

Així mateix, la Llei 36/2006, de 29 de novembre, de mesures per a la prevenció del frau fiscal, introdueix diverses modificacions a la Llei de l'impost sobre societats que tenen efectes per als períodes impositius que s'iniciïn a partir de l'entrada en vigor. En concret, es modifica el règim d'operacions vinculades i s'introdueixen determinades cauteles en relació amb els paradisos fiscals.

Igualment, s'ha d'esmentar la Resolució 1/2006, de 15 de juny, de la Direcció General de Tributs, sobre les limitacions a l'aplicació de la deducció per activitats d'exportació en l'impost sobre societats a partir de la Decisió de la Comissió Europea de 22 de març de 2006, en relació amb l'ajuda d'Estat núm. E22/2004-Espanya, que dona eficàcia a la interpretació de l'article 37 de la Llei de l'impost sobre